

‘Ik wilde heel graag moeder worden. Maar er is meer in het leven. Ik heb me erbij neergelegd’

In 1988 won ze drie gouden schaatsmedailles op de winterspelen van Calgary. Sport zal altijd haar passie blijven. Met de lancering van een nieuw internetplatform gaat **Yvonne van Gennip** proberen die passie op anderen over te brengen. Met Margriet praat ze over haar leven toen en nu.

Nieuwsgierig

“Als het om topsport en aanverwante zaken gaat, weet men me nog steeds te vinden. Zo werd ik pas gebeld door een radioprogramma dat een item maakte over de vorig jaar gestopte wielrenner Michael Boogerd. Of ik, net als hij, ook in het zwarte gat was gevallen? Ik ben zelf na de Olympische winterspelen van 1992 met schaatsen gestopt. Gelukkig had ik veel interesses en was ik ontzettend nieuwsgierig naar nieuwe dingen. Ik ontdekte dat er meer werelden waren dan de schaatswereld. Vier jaar lang heb ik overal rondgekeken, van alles gedaan; gewerkt bij een verzekeringsmaatschappij, een croissanterie gehad. Ik vond alles leuk, voelde me Alice in Wonderland. En daarna kwam ik bij Sportservice Noord-

Holland terecht, toch weer bij de sport. Dus een zwart gat? Nee. Ik had mijn carrière wel graag anders afgesloten. Het ging nu nogal abrupt. Die Spelen van 1992 waren een drama, ik won niets. Het zou leuk zijn geweest als ik daar nog een medaille had gehaald. Het probleem was dat de motivatie weg was. Daarvoor was ik zó gedreven, alles moest voor die sport wijken. Dat had ik niet meer.”

Emoties

“Tja, sinds 1988 kennen veel mensen me. Dat was even wennen. Het had voor- én nadelen. Een voordeel was dat ik veel leuke aanbiedingen kreeg en overal werd uitgenodigd. Ik ontmoette allerlei mensen uit de maatschappij. Ook Prins Willem-Alexander, ja. Hij is enorm sympathiek. Net als ik heeft hij het niet zo op decorum, denk ik. Hij doorziet dingen en beseft waar het in het leven om gaat. En hij laat zich niet voorstaan op zijn roots. Dat waardeer ik in hem. Minder leuk van mijn bekendheid vond ik dat er sindsdien zo op me werd gelet. Iedereen vindt wat van je, dat paste helemaal niet bij me. Op school zat ik vroeger het liefst achter in de klas en ik vond het doodeng als ik voor het bord moest komen. Je wordt je bewust van je gedrag, gaat door anderenmans ogen naar jezelf kijken. En als je dat niet gewend bent, voelt dat niet ontspannen. Wie durft er nu in het openbaar helemaal zichzelf te zijn? Niemand toch? Je even lekker laten gaan, ▶

kan niet. Ik had mezelf in de topsport controle over emoties aangeleerd. Emoties zijn immers balast, die gaan ten koste van je prestatie. Misschien handig in de sport, maar door de jaren heen heb ik het moeten afleren. Want emoties dienen wel degelijk ergens voor. Het zit ook niet in me om heel gesloten te zijn. Ook ik maak minder leuke dingen mee, net als ieder mens. Natuurlijk hoef ik dat niet te etaleren, maar ontkennen hoeft ook niet. Daarin zit ook je kracht. Er valt iets van je af als je open mag zijn.”

Gedreven

“Mijn sterkste punt als schaatsster was mijn perfectionisme. Maar het is ook een eigenschap die erg in de weg kan zitten. Het is nooit goed genoeg, de lat leg je steeds hoger. Je wordt er onzeker van, dat is door die successen niet weggegaan. Best jammer. Ja, hoe word je zo? Als klein meisje had ik het al: ik droeg altijd twee staartjes en die moesten dan precies even hoog zitten met de scheiding in het midden. Als dat niet zo was, kon ik héél boos worden, buiten alle proporties. Maar verder was ik een vrij en vrolijk kind, hoor. Een echte rauwdouwer ook. Met poppen heb ik nooit gespeeld, ik was altijd buiten. Verstoppertje doen, blikje trappen. En veel sporten natuurlijk. Ook toen gold: ik vond alles leuk, wilde alles doen. Paardrijden, softballen, korfballen, zwemmen. De drive om iets goed te willen doen was er al.

Mijn ouders gingen elk weekend naar de camping in Baarn en dan zei ik, zeven jaar oud, tegen hen: ‘Ik blijf thuis, hoor. Ik heb een korfbalwedstrijd. Da’s héél belangrijk, dus ik slaap wel bij de trainer.’ Of als iemand bij turnen een oefening wél kon en ik niet, oefende ik net zo lang tot ik die ook beheerste. Ik heb twee oudere zussen en een broer en zij zullen vast roepen dat ik als nakomertje geen aandacht tekort ben gekomen, maar zo voelde het wel. Ik voelde me altijd het ukje naar wie niemand luisterde, of ik nu hoog of laag sprong. Toen ik mijn eerste interview gaf, was ik heel verbaasd. Hè? Die journalist luistert naar me! Dat vond ik zó gaaf. Die aandacht was mooi, maar al snel merkte ik dat dit niet de aandacht was waarnaar ik op zoek was. Namelijk échte aandacht. Niet gerelateerd aan prestaties, maar gewoon voor wie je bent en niet voor wat je doet.”

Jongens en mannen

“Op mijn derde was ik het bruidsmeeisje van mijn oudste zus, het is een van mijn eerste jeugdherinneringen. En een belangrijke! Ik scheel achttien jaar met haar. Mijn andere zus is veertien jaar ouder. Zij zaten dus in een heel andere levensfase. Ik vond het stoer dat ik oudere zussen had,

was heel trots op ze – net als op mijn broer, met wie ik zes jaar scheel. Mijn zussen maakten zich op. Soms kreeg ik wat make-upspulletjes van hen, ging ik ze nadoen. En ze gingen uit, kregen verering, gingen verlovend; misschien dat ik daardoor jongens ook heel interessant vond. Eén jongetje op de kleuterschool vond ik bijzonder leuk: Christiaan heette hij. Die was het helemaal. Als we op het schoolplein het spelletje 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, wie zal ik een kusje geven speelden, stopte ik altijd bij hem. Op de klassenfoto’s uit die tijd sta ik altijd naast hem. Die interesse in jongens heb ik gehouden tot aan het begin van de middelbare school. Maar vanaf het moment dat ik in Jong Oranje kwam, focuste ik me helemaal op de sport. Natuurlijk heb ik wat relaties gehad, twee serieuze zelfs, maar de ware ben ik pas laat tegengekomen. Op een gegeven moment dacht ik zelfs dat ik alleen zou blijven en ik had daar eigenlijk vrede mee. Zeven jaar lang was ik vrijgezel. En toen, op mijn 37ste, ontmoette ik Gert! In een galerie was dat. Aanvankelijk had ik niet door dat hij me leuk vond. Totdat hij me, in een laatste poging, belde met een smoes dat hij een videoband van me had gevonden en of hij die nu weg moest gooien of dat ik hem misschien wilde hebben? Tijdens dat telefoongesprek viel bij mij het kwartje. Ik zei: ‘Je belt helemaal niet voor die band, je wilt iets afspreken!’ Vanwege mijn drukke agenda stelde ik voor dat hij mee zou gaan naar een afspraak in het Thialf-stadion in Heerenveen, dan konden we onderweg lekker kletsen en ik wist nog wel een leuk restaurantje. De weg naar Thialf kon ik dromen, ik had zo vaak op de baan daar geschaatst. Nou, ik raakte de weg kwijt en wist het restaurant ook niet meer te vinden. Er was duidelijk iets met me aan de hand. Drie maanden later vroeg hij me ten huwelijk, binnen een jaar waren we getrouwd.”

Vader

“Voordat ik Gert ontmoette, had ik me ingeschreven voor een huis in een nieuwbouwproject. Juist op de dag dat ik de koopakte zou ondertekenen, moest mijn vader voor onderzoek naar het ziekenhuis. Hij voelde zich al een tijdje niet lekker. Ik bracht hem met mijn moeder erheen. Ik zei: ‘Ik pik jullie straks weer op en dan gaan we lekker met z’n allen uit eten om te vieren dat ik een huis heb.’ Ik kwam terug in het ziekenhuis en vroeg: ‘Waar is meneer Van Gennip?’ Kreeg ik te horen dat er een complicatie was. Ze hadden vier liter vocht achter zijn longen weggezogen en daarbij had hij een klaplong gekregen. Hij moest blijven. In plaats van uit eten te gaan, moest ik zijn spullen thuis ophalen. Ze ontdekten dat hij kanker had. Ik kon het niet geloven. Mijn vader was het ▸

Een zwart gat? Nee. Wel had ik mijn carrière graag anders afgesloten

Net als ik is Gert wars van uiterlijk ver- toon. Doe maar gewoon, wees wie je bent

Sport in Holland

Binnenkort start op internet het platform *Sport in Holland*, met als doel sport en bewegen in ons land te stimuleren.

Yvonne van Gennip is nauw betrokken bij het project. “Ik heb na mijn actieve schaatsloopbaan tien jaar aan sportstimulering voor de jeugd gedaan, dit is weer iets nieuws. Het is iets waarin ik geloof. Dit is sportstimulering voor iedereen.” Op de website van het platform kan iedereen informatie, inspiratie en motivatie vinden over sport, voeding en lifestyle. Deze site wordt door de bezoekers, zowel mensen als organisaties, gevuld. In het bijbehorende tv-programma *Sport in Holland*, dat in het voorjaar begint, worden acht Nederlanders uit verschillende gemeentes gevolgd tijdens het sporten. Yvonne: “Schaatsen, basketbal, zwemmen, van alles. Na acht uitzendingen moeten deze mensen een keuze maken tussen de sporten en daar een uitdaging mee aangaan. Het gaat om de passie van sporten.”

Meer informatie:
www.sportinholland.nl

toonbeeld van gezondheid. Nooit ziek, rookte niet, at gezond. En dan dit? Het bleek door asbest te komen, waarmee hij eind jaren zestig op zijn werk in contact was gekomen. Je voelt je dan zo machteloos. Ik heb hem nog een keer meegenomen naar de plek waar het huis werd gebouwd. ‘Pap, hier ga ik later wonen.’ ‘Ja, kind,’ zei hij, maar kijken deed hij niet. Hij kon het niet handelen, denk ik. Het was mijn eerste huis, ik wilde zo graag dat hij het mooi vond. Ik was gek op mijn vader. Als kind vond ik het heerlijk als hij me wegbracht naar de ijsbaan in Utrecht. Gingen we in de auto liedjes zingen. Zijn overlijden was het heftigste moment van mijn leven, maar voor mijn moeder was het natuurlijk nog veel erger. Na een huwelijk van 53 jaar moest ze alleen verder. Ze heeft het moeilijk gehad, maar nu gaat het goed. Ze is inmiddels 84 en gelukkig nog heel vitaal. ‘s Maandags gaan mijn zussen en ik bij haar op de koffie en dan is het hartstikke gezellig.”

Gert

“Gert is twaalf jaar ouder, maar het is niet zo dat ik per definitie op oudere mannen val. Gert is een man van zijn woord, dat vind ik essentieel in een man. Je kunt hem vertrouwen, hij staat ergens voor. Dat had mijn vader ook. Op hem kon ik ook bouwen. Ze zijn allebei eerlijk, oprecht en gevoelig. Een beetje geborgenheid zocht ik ook wel. Iemand die me beschermde. Gert is heel groot en fors en steekt overal bovenuit, maar ik viel vooral op zijn guitige pretogen. We lijken een beetje op elkaar. Net als ik is hij wars van uiterlijk vertoon. Doe maar gewoon, wees wie je bent. Hij prikt dwars door dingen heen, net als ik. Gert had al twee kinderen. Zijn oudste was twintig toen we elkaar leerden kennen, de jongste vijftien. Leuke, sociale jongens. Ik kan goed met hen opschieten. Gert had wel gezegd: ‘Als je niet met mijn kinderen kunt omgaan, ga ik geen relatie met je aan.’ Daar was hij heel stellig in. Dat bewonder ik. Wat ik ook ontzettend belangrijk vind: van het begin af aan kan ik mijzelf bij hem zijn. Bij hem ken ik geen schaamtegevoelens. Thuis kunnen we lekker rommelen met z’n tweeën, heerlijk. Maar niet te lang. Als ik een tijdje niets doe, ben ik niet vrolijk. Ik moet echt de mensen opzoeken om dat actieve gevoel te krijgen. En soms wil ik mijn eigen gang gaan. Ik ben niet altijd even gemakkelijk voor Gert. Ik heb vrijheid nodig en kan behoorlijk doordrammen. Dat eigen willetje had ik als kind al. Maar ik denk dat ik ook voor Gert heb gekozen omdat hij me aankan. Soms zet hij me in de hoek en dat heb ik nodig. Als iemand zijn grenzen kan aangeven, dwingt dat respect af.”

Kinderen

“Een kind..., gevoelig onderwerp. Ik heb me erbij neergelegd. Ik wilde heel graag moeder worden. Maar er is meer in het leven. Gert had zich laten steriliseren, hij vertelde het me al bij onze tweede ontmoeting. Had ik weer! Ik werd verliefd op een man met wie het niet meer kon, haha. Mijn eerste reactie was: dan maar geen kinderen, ik ga voor jou! We hebben het wel geprobeerd. Hij heeft een hersteloperatie laten doen, maar dat mislukte. Het feit dat hij dat liet doen, dat hij dát voor mij overhad, vond ik zó bijzonder. Super. Dat was genoeg. We hebben andere mogelijkheden overwogen. Adoptie, donoren. Ik heb hem nog een beetje lopen pushen. Is dit niet mogelijk, dat niet? ‘Nee, sorry.’ Ik bleef sputteren. Maar ik besepte ook: als we het anders doen, is het niet meer echt iets van ons samen, dan komt het vooral op mij neer. Hoewel Gert er volledig achter stond, werd het te ingewikkeld, vond ik. En dus heb ik het even in de ijskast gezet. Laatst kwam er een collega naar me toe, die zei: ‘Ik heb over je gedroomd, je had een leuk meisje op je arm!’ en ging ik toch weer twijfelen. Weet je, als je jong bent, gebeurt het gewoon. Maar als het zo rationeel wordt, is het helemaal niet meer leuk. Ooit heeft een astroloog tegen me gezegd: ‘Je gaat iets doen met kinderen, maar dat hoeven geen kinderen van jezelf te zijn.’ En dat is uitgekomen, door de sport kom ik geregeld in aanraking met kinderen. Ik probeer hen er net zo veel van te

‘Toen ik mijn
eerste interview
gaf, was ik heel
verbaasd. Hè?
Die journalist
luistert naar me!’

laten genieten als ik heb gedaan. In hun puurheid, herken ik mezelf weer als kind. Dat meisje met die twee staartjes. Tegenwoordig kom ik ook af en toe bij ouderen in verzorgingshuizen. Het viel me op dat zij een zelfde vorm van puurheid als kinderen bezitten. Dat is mooi. Als kind begin je blanco, daarna word je gecorrigeerd. Maar als je dan ouder wordt, komt die puurheid blijkbaar weer terug. Ouderen weten wat van belang is in het leven en wat niet. Al het mooie behoud je, alle ballast kun je van je afgooien. Heerlijk lijkt me dat.”